

[Dræbyle]

nemlig spørgsmålet om kontanthjælp og bistandsydelse.

Jeg synes, der er grund til at gøre sig ét forhold klart, og det er, at når vi diskuterer underholdsbeløbet størrelse, og når vi diskuterer de beløb, der er til rådighed efter beløbsgrænserne i § 43 i bistandsloven om varig hjælp, eller de beløbsgrænser, som det radikale venstre har stillet ændringsforslag om, er der en række husstande, en række familier i det danske samfund, som må klare sig for mindre beløb uden anden bistand overhovedet end det, man kan få i bistandsydelse efter disse faste regler. Der er specielt over for fru Inge Fischer Møller grund til at gøre opmærksom på, at der som følge af en beløbsbegrænsning, som socialdemokratiske socialministre har foreslået, nemlig dagpengeløftet, i mange tilfælde ved udbetaling af bistandshjælp er tale om, at man ikke kan nå op på de 90 pct. af folkepensionens grundbeløb i underholdsydelse, som er det maksimale efter den nugældende lov, ja end ikke op på de 80 pct., som bliver det maksimale efter lovændringen, og at det derfor er helt urimeligt at sige, som fru Inge Fischer Møller gør det, at denne ændring i sig selv er særlig alvorlig. Tværtimod er den ændring i form af dagpengeløftet, som den socialdemokratiske socialminister foreslog, alvorligere for de familier, den rammer, end den ændring, der foretages i dag.

Jeg skal så sige noget specielt om det ændringsforslag, som det radikale venstre har stillet, og det skal jeg først gøre ved at henvise til de bemærkninger, socialministeren har gjort til det i socialudvalgets almindelige del, bilag 34, hvori det oplyses, at der efter forslaget kun kan ydes supplerende hjælp til boligudgifter med godkendelse af revaliderings- og pensionsnævnet. Det er klart, at hvis det var rigtigt, var det et u hensigtsmæssigt forslag. Nu siger socialministeren, som formentlig er en bedre lovfortolker end det radikale venstres medlemmer af socialudvalget, det, og derfor skal jeg gøre en lang diskussion kort og sige, at vi tager ændringsforslag nr. 1 og nr. 2 tilbage, fordi meningen med forslaget selvfølgelig har været, at man skulle kunne yde et ekstra beløb til boligudgift uden revaliderings- og pensionsnævnets godkendelse, og så må forslaget selvfølgelig teknisk formuleres sådan, at det også er tilfældet. Det er det efter socialministerens op-

fattelse ikke, og derfor synes jeg ikke, der er nogen grund til at forlænge en teknisk diskussion; det er i hvert fald noget, som kan klares af ved, at man formulerer sig rigtigt, og det kan så ske ved en tillægsbetækning mellem anden og tredje behandling.

Det, der er sigtet med det radikale venstres ændringsforslag, er to ting. For det første at man efter 9 måneder på bistandshjælp skal komme ned på en fast ydelse, når bortses fra boligudgiften, en fast ydelse, som skal omfatte underholdsydelse og faste udgifter. Vi mener, at det ud over det, jeg sagde før om, at det vil være at skabe levevilkår, som mange uden hjælp må klare sig på, også kan indeholde en række forenklinger for den sociale forvaltning. Men det væsentlige for os er, at man ikke foretager nogen overførsel til varig hjælp, idet det efter vores mening vil medføre, at man ikke i tilstrækkeligt omfang får foretaget den opfølgning med tilbud om revalidering, uddannelsesbistand, jobsøgning osv., som har været hele meningen med bestemmelsen om forbigående hjælp, og som også er indeholdt i den afgrænsning mellem forbigående og varig hjælp, som fremgår af socialministeriets cirkulære af 25. oktober 1980. Derfor finder vi det afgørende, at man gennemfører den beløbsbegrænsning inden for kapitlet om forbigående hjælp og ikke foretager nogen overførsel af de pågældende til varig hjælp.

Jeg skal dernæst sige om den ændring, som indgår i både det radikale venstres forslag, som nu er trukket tilbage, og ministerens forslag, nemlig at der skal kunne ydes et tillæg til denne faste ydelse til dækning af boligudgiften, hvis ikke der kan anvendes passende og billigere bolig – og det skal ske uden revaliderings- og pensionsnævnets godkendelse – at socialministeren har opgjort denne ændring til en mindrebesparelse på 40 mill. kr. for kommuner og stat under ét. Men det er ikke rigtigt, som fru Yvonne Herløv Andersen gav indtryk af, at det er en pulje, som samlet virker begrænsende. Det, der er situationen, er, at det er socialministerens skøn over, hvor meget denne ændring ville medføre. Vi har nok den opfattelse, at i praksis er det sværere end som så at anvise en passende og billigere bolig, hvorfor man i højere grad i praksis vil komme til at bruge denne tillægsbestemmelse om yderligere beløb til boligudgiften. Men det er jo ikke os,